

Goe-caracterizare

„Ion Luca Caragiale este cel mai mare creator de tipuri din literatura română” spune Titu Maiorescu.

Goe este personajul principal al schitei „D-l Goe”. Ca toate personajele lui Caragiale și Goe este un personaj „plat”, căci nu evoluează, ci are reacții ce sugerează felul său de a fi.

Prozatorul se oprește asupra spectului vestimentar, care sugerează starea materială bună a familiei sale. Goe „poartă un frumos costum de marinăr, pălărie de paie. Fizionomia sa reliefează intenția autorului de a avea un personaj ce reprezintă tipul copilului răsfățat.

Portretul sau moral se încheagă prin caracterizarea indirectă din comportament, felul său de a vorbi și relațiile cu alte personaje.

O primă trasatură morală a lui Goe este lenea evidențiată de la începutul schitei : „copilul este dus la București, ca să nu mai rămână repetent și anul acesta”. Răsfățat peste măsură, el nu-și poate stăpâni nerăbdarea în așteptarea trenului, vorbește „pe un ton de comandă”, crezându-se important. În discurțiile generate de cuvântul marinăr, Goe e jignitor, necuviincios și se vede atotștiutor. Dar, nici el nu știe forma corectă a cuvântului.

Un tânăr îl sfătuiește să nu scoată capul pe fereastră. „Ce treabă ai tu, urățule?” răspunde Goe, dovedind necunoașterea celor mai elementare reguli ale bunului simț. Totodată apelativul „urățule”

demonstreaza infantilismul tanarului Goe care se comporta ca un copil mic.

Neastamparat, iese pe culoar si se blocheaza in toaleta. Proasta crestere se evidentiaza si prin modul sau de a se manifesta cand se afla in pericol sau cand nu-i convine ceva :urla, tipa, bate din picioare sau cu pumnii in usa.

Rasfatul, obraznicia, egoismul si proasta crestere a lui Goe ating punctul maxim atunci cand trage semnalul de alarma. Goe, nepasator, se prefaca ca doarme in bratele bunicii.

Pentru a caracteriza personajul, autorul imbina naratiunea cu dialogul. Insusirile sale sunt evidentiata prin fapte, si mai ales prin limbaj, prin modul lui de a vorbi.. „Mamele lui” dovedesc prin limbaj lipsa de educatie si de cultura :frantuzisme („parol”), neologisme gresit adaptate, forme de mahala („n-am platitara”)

Un fals portret al lui Goe il realizeaza cucoanele, prin caracterizare directa : ele nu continesc a-l admira pentru cat este de destept. Atitudinea naratorului este critica si satira si este evidentiata de tonul ironic si de intamplarile imaginate.

Celelalte trei personaje, sunt inculte, arogante, lipsite de respect, needucate. Personajele au rolul de a intregi portretul eroului principal. Ele sunt caracterizate prin comportament si prin limbaj

In conturarea personajelor, Caragiale reuseste magistral sa surprinda raportul dintre esenta si aparenta. Lumea prezentata se caracterizeaza prin prostie, lipsa de educatie si lipsa valorilor morale. Eroii incearca sa para culti, educati, calauziti de principii morale. Fata de ei, Caragiale se manifesta critic, satiric si ironic. Reprezentantul tipic al mahalalei este moftangiul (mitocanul), iar esenta ei este moftul. Goe, mam-mare, mamitica si Tanti Mita sunt moftangii, iar moftul pe care si-l propun este vizita in capitala. Nu este o vizita de cunoastere, ci un fals, dorinta mitocanului de a iesi in lume.

Goe, personajul principal al operei „Dl Goe..” devine astfel un personaj care reprezinta tipul copilului rasfatat.

VIATA DE LICEU

se traieste o singura data!